

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 303/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **SENIOR Nitrianske Rudno, n.o.**, Hurbanovo námestie 15/29, Bojnice, zastúpeného DEDÁK & Partners, s. r. o. Suché mýto 1, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/15/2026-459 z 3. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu, ktorý potvrdil uznesenie okresného súdu o zabezpečovacom opatrení.

II.

2. V spore žalobcu, správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti proti žalovanému sťažovateľovi o zaplatenie 86 958,29 eur, okresný súd zabezpečovacím opatrením zriadil v prospech žalobcu záložné právo k nebytovému priestoru sťažovateľa. Pohľadávku žalobcu považoval za osvedčenú z toho, že po vyhlásení konkurzu na majetok obchodnej spoločnosti bol sťažovateľovi vypovedaný nájom nehnuteľnosti, ktorú sťažovateľ ďalej od marca 2024 do marca 2025 užíval, čím sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Takéto obmedzenie nepovažoval okresný súd za neprimerané, keďže nebytový priestor má omnoho nižšiu hodnotu ako uplatnená pohľadávka a sťažovateľ iný majetok vhodný na zabezpečenie nevlastní, z čoho aj vyplýva obava z ohrozenia exekúcie.

3. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa uznesenie okresného súdu ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením potvrdil. Zvýraznil, že medzi stranami nie je sporné, že sťažovateľ ďalej po vypovedaní nájmu bez právneho dôvodu užíva nehnuteľnosť žalobcu. K obave z ohrozenia

exekúcie krajský súd uviedol, že treba vychádzať z konkrétnych okolností a vo veci je rozhodujúce to, že sťažovateľ nedisponuje žiadnym iným majetkom ako nebytovým priestorom a ako nezisková organizácia nemá finančné prostriedky. Už len tieto skutočnosti vyvolávajú obavu z ohrozenia budúcej exekúcie. Zdôraznil, že ak by sa vyčkávalo na prejavenie úmyslu sťažovateľa nebytový priestor scudziť, právne postavenie žalobcu by sa mohlo zhoršiť v miere, že by bolo otázne, či sa mu ešte oplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu v konaní vo veci samej.

III.

4. Sťažovateľ porušenie ústavných práv vyvodzuje z toho, že súdy rozhodli arbitrárne na základe vnútorne rozporných a nedostatočne individualizovaných úvah, bez riadneho vysporiadania sa s jeho nosnými námietskami a bez odôvodnenia proporcionality zásahu do jeho majetkových práv. Namietá, že súdy sa nezaoberali osvedčením nároku žalobcu a obavou zo zmarenia exekúcie. Osobitne záver o obave z ohrozenia exekúcie neodôvodnili konkrétnymi a osvedčenými okolnosťami, ale abstraktnou úvahou o budúcej nevymožiteľnosti bez toho, aby sa sťažovateľ dopustil konania smerujúceho k zbavovaniu alebo zaťažovaniu svojho majetku. Pritom proti nemu obrátili jeho právnu povahu neziskovej organizácie, skreslili jeho procesnú obranu a len formálne deklarovali proporcionalitu zásahu.

IV.

5. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

6. Posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je primárne vecou všeobecných súdov. K ústavným sťažnostiam, v ktorých sa namietá porušenie ústavných práv rozhodnutím o týchto opatreniach, treba pristúpiť zdržanlivo. Nielen preto, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Zasiahnuť do týchto rozhodnutí možno iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 65/2021). Výnimočnosť zasahovania ústavného súdu do rozhodnutí o neodkladných opatreniach neznamena, že tieto sú úplne mimo rámca ústavnoprávneho prieskumu. Ak sú dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie o neodkladnom opatrení, zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, možno konštatovať zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia (III. ÚS 104/2013). Základné právo na súdnu ochranu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo forme uznesenia nekladie rovnako vysoké nároky ako na rozhodnutie vo forme rozsudku, keďže uznesenie je jednoduchšou formou rozhodovania všeobecných súdov (I. ÚS 236/2019, III. ÚS 380/2024).

7. Nemožno dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Argumentácia krajského súdu v namietanom uznesení nie je protirečivá, jednostranná alebo popierajúca pravidlá logiky. Krajský súd vychádzal z dostatočne osvedčenej skutočnosti, ktorá spočíva v tom, že sťažovateľ rok bez právneho dôvodu užíval nehnuteľnosť žalobcu, a preto považuje za osvedčený nárok žalobcu proti sťažovateľovi na vydanie

bezdôvodného obohatenia. Túto rozhodujúcu skutočnosť nespochybňuje argumentácia sťažovateľa. Na strane druhej je z argumentácie namietaného uznesenia krajského súdu zrejmé, že jediným majetkom sťažovateľa je nebytový priestor, ku ktorému bolo zabezpečovacím právom zriadené záložné právo v prospech žalobcu. I táto skutočnosť nie je žiadnym spôsobom spochybnená argumentáciou sťažovateľa v ústavnej sťažnosti. Pritom zjavne mylná, či excesívna nie je úvaha krajského súdu, ktorý práve z tejto okolnosti vyvodil obavu zo zmarenia prípadnej exekúcie žalobou proti sťažovateľovi uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

8. V rozpore s argumentáciu sťažovateľa krajský súd v namietanom uznesení vychádzal z dostatočne individualizovaných úvah, z ktorých vyvodil záver o osvedčení žalobcom uplatneného nároku a toho, že prípadná exekúcia by bola ohrozená. Na tom nemení nič ani sťažovateľom zdôrazňovaná skutočnosť, že nebolo osvedčené, že by sa dopustil konania smerujúceho k zbavovaniu alebo zaťažovaniu svojho majetku. Proporcionalita nariadeného zabezpečovacieho opatrenia vyplýva z konkrétnych majetkových pomerov sťažovateľa, ktorý vlastní len nebytový priestor, ku ktorému bolo zriadené záložné právo, a z toho, že sťažovateľ bez právneho dôvodu užíva nehnuteľnosť žalobcu.

9. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru treba uviesť, že toto právo sa spravidla neaplikuje na rozhodovanie o neodkladných opatreniach. Možno ho aplikovať len výnimočne, ak sú predbežné opatrenia rozhodujúce pre práva sťažovateľa a ak si to charakter predbežného rozhodnutia výnimočne vyžaduje, pretože predbežné opatrenie bolo drastické, vyrovnalo sa zásahu rozhodnutia vo veci samej alebo ovplyvnilo práva strán na podstatnú dobu (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 15. 10. 2009 vo veci Micallef v. Malta, sťažnosť č. 17056/06, body 74 a 75). Tak tomu nie je v prípade zásahu, ktorý spočíva v zriadení záložného práva do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Keďže k obmedzeniu vlastníckeho práva sťažovateľa došlo v súlade so zákonom, nemožno dospieť k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu